

Mens in beeld

redactielid Henk Hemstede in gesprek met
Tim van Iersel, geestelijk verzorger Lorentzhof

'...Omzien naar elkaar'

Na anderhalf jaar informatiekunde in Utrecht - voor mij te zakelijk, te leeg - ben ik aan de VU in Amsterdam theologie gaan studeren. Op een EO Ronduit-weekend werd ik geïnspireerd om meer met mijn geloof te gaan doen en viel de beslissing. De studie theologie voorzag in mijn behoefte. Er kwam zoveel nieuws op mij af. Ik kom uit een christelijk gereformeerd gezin, dat overgegaan is naar de PKN. Mijn moeder zei altijd al: 'Tim gaat nog eens theologie studeren.'

Tim van Iersel (Woerden, 1983) werkt twee dagen in de week als geestelijk verzorger in de Lorentzhof. Op 26 september trouwde hij met Jantine Veenhof, PKN- predikante in Wateringen. Hij is als theoloog in dienst van een algemene stichting. Zijn keuze ging niet uit naar het predikantschap in een gemeente, ook niet naar het onderwijs, maar naar geestelijk verzorger. Het werken buiten de kerk. Als geestelijk verzorger ben je er voor iedereen, die een beroep op je doet. Als dominee meestal voor de mensen van je eigen geloofsgemeenschap.

Bij kennismaking met de bewoners of cliënten stelt hij zich voor als geestelijk verzorger en wacht dan de reactie af. Aan mensen met dementie als dominee

of pastor naar de traditie waaruit zij komen.

"Ik ga voor in de tweewekelijkse kerkdienst. Op de psychogeriatrische afdeling voor de mensen met dementie in een eigen bijeenkomst met herkenbare dingen: een Bijbelverhaal en zingen van bekende liederen.

Een trouwe groep vrijwilligers uit de Vredeskerk en andere kerken haalt niet alleen de bezoekers van de kerkdienst op maar ook de organist, de heer Roosjen, die al jaren speelt. Dat vind ik zo mooi aan de kerk. Een gemeenschap waar mensen zijn, die vrijwillig en onbetaald naar elkaar omzien en het leven delen met elkaar. Waar vind je dat nog in deze tijd?

Bij zo'n gemeenschap wil ik graag horen. Er gaat bij mij toch wel het verlangen groeien naar een bevestiging als predikant met een bijzondere opdracht in de PKN. In de gespreksgroepen komen de eigen ervaringen, belevenissen, levens- en geloofsvragen aan de orde. Dat de mensen gaan ontdekken dat zij door hun ervaringen te vertellen ook elkaar kunnen helpen. Er voor en met elkaar kunnen zijn. Oudere mensen hebben veel tijd om na te denken, hun leven te overzien, ook om te piekeren. Ouder worden is leven met gebreken, vermin-

dering van levenskracht en gezondheid. Afhankelijkheid. De laatste fase van hun leven. Ik hoor regelmatig hun verlangen: van mij hoeft het niet meer, wanneer komt God mij halen?

Met hen heb ik op hun verzoek persoonlijke gesprekken. Maar door mijn beperkte werktijd moet ik me daarin ook beperken. Ik begeleid mensen wel op hun weg naar het levenseinde, maar ik kan niet de begrafenis- of crematiedienst leiden. In het persoonlijke pastoraat mag ik doorgeven dat God naar ons omziet, met ons mee wil gaan in ons leven, dat wij door Hem en mensen om ons heen gedragen worden. Kan er voor dat geloof en vertrouwen ruimte komen in ons leven? Daar samen naar op zoek gaan. Soms voel je je bij deze grote woorden wel eens machteloos, maar laten we de kracht van het gebed niet onderschatten. Dat leren juist ouderen aan mij.

Ik kom in de Lorentzhof nog geen mensen tegen uit een andere geloofscultuur, wel mensen uit een generatie voor wie geloof en kerk vanzelfsprekend waren, maar die afgehaakt hebben. In het multi-disciplinair overleg kan ik mijn inbreng geven. Op een avond voor bewoners en familieleden werd het onderwerp 'Het levenseinde' aan de orde gesteld. De arts sprak over euthanasie en palliatieve zorg. Ik heb de ethische aspecten mogen belichten. Hoe mensen te helpen bij het nemen van hun eigen vrijwillige beslissing. Een beladen en niet gemakkelijk onderwerp, dat openheid en ruimte bood."

De hobbies van Tim? Racefietsen, ook langs het strand, zwemmen en moestuinieren.

